EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

El Cul del Pou | Emissari | Actualitzat el 13/12/2022 a les 18:28

L'Arbre dels Desitjos

La veritat és que no m'havia fixat mai gaire en l'Arbre dels Desitjos de Manresa. No perquè no transiti per la Plana de l'Om, sinó per ser una iniciativa que he vist amb més efervescència a altres poblacions. I també pel fet que per a la gent sense ànima com jo, no és més que una olivera on la gent penja paperets amb somnis frustrats. Lamentablement, aquesta havia estat la meva mala concepció fins fa poc: veure'l com una escultura o reclam comercial, i no com un arbre que genera fruits d'un alt valor antropològic.

Fa uns dies vaig travessar la Plana de l'Om i em vaig topar amb una targeta que havia caigut de l'olivera. El desig que contenia era deliciós: «Magradaria ser orfa i tu demanu a tu perque se que els Reis Macs no majudarien amb la mama. Perque sempra que tornu de estraescolars mels trobu estimansa». Em vaig apropar a l'arbre a consumir més fruits. Però el següent missatge em va trastocar: «Ja tinc ganes que tots aquests trossos de carn cardin el camp de la plaça per fer-te l'amor la fotosíntesi com ningú te l'ha fet abans». Vaig aixecar el cap buscant una explicació. Però estava rodejat de famílies i parelles. Vaig consumir un altre fruit: «Et penso deixar cobert de resina humana, faré que floreixis i et menjaré les olives». De sobte una llum em va il·luminar. Un home que podria ser un tiet qualsevol em mirava amb cara de pocs amics. Duia una llanterna frontal i un escuradents a la boca. «No toquis el meu arbre, pervertit! I ni se t'acudeixi deixar-li missatgets...», em va advertir. «No pateixi, només llegia els desitjos», vaig respondre amb les mans aixecades. Ell es va arrambar a l'olivera, va rodejar el tronc amb un braç i acariciava una branca amb l'altre: «No saps la fortalesa interior necessària per contenir-me al veure tota la gent que ve a tocar-me l'arbre i a penjar-li missatgets. Massa fruit bord trenca la branca, i aquestes branques són precioses. I la feinada que tinc a retirar les targetes amb els putos nusos dels

cordills i substituir-les per desitjos d'amor. L'amor impossible és el més apassionat...». Ja n'havia tingut prou i em vaig acomiadar: «Bona sort amb la vostra relació». Des d'aquella interacció he procurat passar per la Plana de l'Om cada dia per veure el guardià de l'Arbre dels Desitjos. I sempre hi és, fent-se estimar per l'olivera. Em reconfortava saber que hi ha gent amb una existència més patètica que la meva, però ahir vaig cometre l'error d'anar-hi de matinada... i he hagut de buidar el pis de plantes. Ara em fan vomitar.